

Παρατρέχοντες ἄρα τὰς ἀρχὰς ταύτας, αἵτινες βοηθοῦσιν ὅπως λύσωμεν τὸ αἰνίγμα τῶν προόδων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐν τῷ διαστήματι τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τῶν μύθων καὶ τῆς ἀλληγορίας χρόνων, ἀκολουθήσωμεν τοὺς βαθμοὺς τῆς προόδου ταύτης τῆς θαυμαστῆς γλώσσης, κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν, ἔπειτα κατὰ τὴν πτώσιν καὶ τὴν μεγίστην διαφθοράν.

Ἄλλὰ χάριν συντομίας ἐκλέξωμεν τὰ ἀξιολογώτατα ἐκάστης περιόδου, ὅπως ἀναφέρωμεν ἐκείνους μόνον τοὺς ποιητὰς καὶ λογογράφους ὅσοι διέπρεψαν εἰς τὸ εἶδος αὐτῶν ἕκαστος.

Ἡ ἀρχαιοτάτη περίοδος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς μυστικῆς ἢ θρησκευτικῆς ποιήσεως. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀσιανῶν ἀποικιῶν εἰσαγαγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν τρόπον τοῦ κυβερνητικοῦ αὐτῶν συστήματος, δηλαδὴ διοίκησιν ἀπόλυτον στηριζομένην ἐπὶ τῆς θεοκρατίας, παρήγαγον τὴν μυστικὴν ποίησιν καὶ ὠκοδόμησαν ἱερά, ὅπου ἐξεδίδοντο χρησιμοί. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ ἐγκαθίδρυσαν ἐν αὐτοῖς προφήτιδας.

Ἡ Φημονόη, ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος, πρώτη κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἐφεῦρε τὸν ἐξά-